

туатитѣ, съ останалитѣ войски се расположилъ на зимни квартири въ селението Октодуръ¹⁾, което укрѣпилъ съ валъ съ ровъ. Но слѣдъ нѣколко дни верагитѣ и седунянитѣ, страхувайки се отъ пълно покорение отъ римлянитѣ, прѣзирайки малобройността на Галбовия отрядъ и съ надѣжда лесно да го истрѣбятъ, внезапно заели върховетѣ на планинитѣ, окржжавши Октодуръ, и отъ всички страни нападнали Галба, който още не билъ напълно довършилъ укрѣпленията си. Слѣдъ единъ упоритъ и жестокъ бой, който се продължавалъ повече отъ 6 часа подъ рѣдъ, уморенитѣ Галбови войски, едва съ голѣмъ трудъ можали да се държатъ противъ по многобройния неприятель и се излагали на опасностъ да бжджтъ съвсѣмъ избити, но, за тѣхно щастие, Галба ималъ благоразумието да послуша дадения му съветъ отъ единъ трибунъ и единъ примипилъ, и направилъ отъ всичкитѣ исходи едновременно вилазка, като нападналъ неприятеля тѣй стрѣмително и неочаквано за него, че повече отъ 10.000 души повалилъ на мѣсто, а останалитѣ принудилъ да избѣгатъ, прѣслѣдвалъ ги и ги прѣсналъ. Въпрѣки този важенъ успѣхъ, Галба, като не се считалъ въ безопасностъ въ тѣзи страна и при това нуждающъ се отъ храна, отишълъ въ земитѣ на нангуатитѣ, а отъ тамъ съ цѣлия си отрядъ въ земитѣ на аллорогитѣ, гдѣто и се расположилъ на зимни квартири.

Между това младия Крассъ, който приелъ, както се каза по-горѣ, покорността на приморскитѣ племена въ западна Галлия, расположилъ се съ легиона си (3-ия) на зимни квартири въ земитѣ на андитѣ (областѣта Анjou)²⁾ като испратилъ нѣ-

колко префекти и трибуни въ земитѣ на евзубитѣ¹⁾, куриосолититѣ и венетитѣ²⁾, за събиране въ тѣхъ храни, отъ каквито той се нуждаелъ. Венетитѣ били най важното и съ значение племе по цѣлото крайбрѣжие, понеже имали много кораби, съ които водили търговия съ Британия, били най знающитѣ и най опитнитѣ отъ всичкитѣ си съседни въ морското дѣло и владѣяли всичкитѣ пристанища на прибрѣжната страна, което турило въ тѣхна зависимость всичкитѣ чуждестранни мореплаватели на океана. По дадения отъ тѣхъ знакъ, всички крайбрѣжни жители, опомнени вече отъ първия страхъ, вѣстанили противъ римлянитѣ, задържали испратенитѣ отъ Красса военачалници, увѣдомили го, че ще ги отпуснатъ, ако той имъ даде взетитѣ заложници, а между това единодушно рѣшили да защищаватъ независимостѣта си и за нищо да не се покоряватъ на римлянитѣ.

Увѣдоменъ за това отъ Красса, Цезарь заповѣдалъ веднага да се направятъ на р. Лигеръ (Луара) морски кораби, да се набержтъ въ провинцията (римска Галлия) гребци и да се доставятъ матроси и кормилници. А щомъ това било извършено и времето на годината позволило, самъ Цезарь дошълъ въ армията. Като се научили за пристиганieto му, венетитѣ и съюзницитѣ имъ дѣятелно се приготвили за отбрана, събрали голѣми запаси храни въ градоветѣ си и колкото можало повече кораби въ венетскитѣ

¹⁾ Turpin de Crissé прѣдполата, че това е погрѣшка и че префектитѣ и трибунитѣ били испратени не при *евзубитѣ*, които обитавали близо до днешна Барселонета, слѣдователно — твърдѣ далечъ, но при *лексовитѣ*, които живѣяли въ окржга на днешния Кутансъ (Coutance).

²⁾ Венетитѣ живѣяли въ днешния Морbihan (Morbihan), въ Бретанъ; главния имъ градъ билъ Дариоригъ (днесъ Ванъ, Vannes).

¹⁾ Днесъ Мартини.

²⁾ По мнѣнието на Наполеона I, Крассъ се расположилъ близо до днешния Навтѣ на долина Луара.